

ΔΥΟ ΠΟΙΗΜΑΤΑ ΓΙΑ ΤΗΝ ΠΑΓΚΟΣΜΙΑ ΗΜΕΡΑ ΕΙΡΗΝΗΣ (21 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ).

Η 21η Σεπτεμβρίου έχει καθιερωθεί, από τον Οργανισμό Ηνωμένων Εθνών, ως Παγκόσμια Ημέρα Ειρήνης, για να διαδώσει και για να δυναμώσει τα ιδανικά της ειρήνης και της μη βίας ανάμεσα στα έθνη. Η δική μου συμβολική συνεισφορά για την ημέρα, δύο σχετικά ποιήματα...

ΕΙΡΗΝΗ - ΑΠΑΥΓΑΣΜΑ ΣΟΦΙΑΣ

Στον τρόπο και στο έρεβος, στο χάος της αβύσσου
είσαι το νάμα της ζωής, του ήλιου το φιλί
στο γνόφο της παντερημιάς, το φως που σου ομιλεί
στο ζόφο της κολάσεως, πουλί του παραδείσου·
απ' τον Θεό οι καρποί σου· φωτός φεγγοβολή.

Χωρίς εσέ, δεν κελαηδούν στα κλώνια τα αηδόνια
κι ο φλοίσβος δεν ακούγεται στον έρημο γιαλό
παντού απλωμένη καταχνιά, τοπίο που 'ν' θολό
τα σκιάζει όλα, τα πονά, ο αχός απ' τα κανόνια·
φεύγουν τα χελιδόνια· το φως είν' σιωπηλό.

Σαν έρθεις μέσα στη νυχτιά, ως ιλασμός του χρόνου
βαθύψυχη σταλαγματιά, μια 'χτίδα του φωτός
θε νά 'σαι συ ο πλοηγός, του ήλιου ο μαστός
πεντάλευκη μαρμαρυγή μες στις ριπές του πόνου·
κοιτάσματα οξυγόνου· της πλάσης κιβωτός.

Μ' αν η καλόγηρη σιωπή του πόλεμου σιωπήσει
μες στις εκρήξεις των βομβών, των ήχων των πυρών
την ομορφιά θα σβήσουμε με μνήματα νεκρών
το μέλλον, αν αφήσουμε, να κυβερνούν τα μίση·
το τέλος δε θ' αργήσει· τί ημών, τί των «εχθρών»!

Γι' αυτό, ευχή μου είσαι εσύ, φτερώνεις τα όνειρά μου
ελπίδα με το άγανο, αργασμένη, της ψυχής
σε τρέφω με την ευωδιά της θείας προσευχής
είσαι στο λίκνο της ψυχής, νότα του πενταγράμμου·
ας γίνεις η σκιά μου· με φως να γαλουχείς.

Μ' αλλοίμονο· ο λόγος μας δεν είν' πάντα πηγαίος
μόν' είν' ανύπαρκτος, πλαστός, θολά ελκυστικός·
δεν βγαίνει μέσα απ' την ψυχή, μα είναι δανεικός
με υποκρισία κελαηδεί, επίπλαστος, λαθραίος·
κι ας μας καλεί το χρέος· παιδ' είναι της σαρκός.

Έτσι, σκαρώνουνε γιορτές, μεθάνε με τραγούδια
που όλα εσέ, αστέρι μου, επίπλαστα υμνούν
και μόλις πάψει η γιορτή, αμέσως σε ξεχνούν
με μίσος άλλους πολεμούν, σαν νά 'ν' ζωής τα φλούδια
πάνε και τα λουλούδια· κι εσέ δολοφονούν.

Αν, όμως, μέσα στην ψυχή σταλάξει η παιδεία
αγάπη, ήθος κι αρετή, βαθιά να ριζωθούν
φίλους να κάνουμ' όχι εχθρούς - τα άνθη τότε ανθούν·
δεν θά 'ν' παιδιά στα μνήματα, θα είναι στα θρανία
αυτό έχει αξία· βαθιά να μορφωθούν.

Αυτό είσαι, ειρήνη μου, στων ιδεών την πόλη
η αγάπη και ο σεβασμός στο θαύμα της ζωής
με τον παλμό του σύμπαντος, της θεϊκής πνοής
των ισχυρών η δύναμη να γίνετ' ανθοβόλι·
παράδεισου περβόλι· παντού· και όπου γης.

Μονάχα τέτοιο απαύγασμα σοφίας, αν μας δένει,
και ψυχικό εκτόπισμα αν έχουμε αρκετό
η εσώτερη παιδεία μας θα είν' το φυλακτό
κι ο λόγος του πολιτισμού στη σκέψη θα βαθαίνει·
στο φως γιατ' είν' λουσμένη, με βήμα συνετό.

9/4/2023

Ιωάννης Παναγάκος

Πρώτο Βραβείο στον 13ο Παγκόσμιο Λογοτεχνικό και Καλλιτεχνικό Διαγωνισμό του
Ε.Π.Ο.Κ. (2022-23).

ΕΙΣ ΤΟΝ ΜΟΛΩΧ ΣΠΟΝΔΗ.

"έν μὲν γὰρ εἰρήνῃ καὶ ἀγαθοῖς πράγμασιν αἵ τε πόλεις καὶ οἱ ἰδιῶται ἀμείνους τὰς γνώμας ἔχουσι διὰ τὸ μὴ ἔς ἀκουσίους ἀνάγκας πίπτειν· ὁ δὲ πόλεμος ὑφελὼν τὴν εὐπορίαν τοῦ καθ' ἡμέραν βίαιος διδάσκαλος καὶ πρὸς τὰ παρόντα τὰς ὁργὰς τῶν πολλῶν ὁμοιοῖ"

Θουκιδῆς, Γ'82.3*

Μαυρόφεγγος ο πόλεμος, φέρνει τη δυστυχία·
της ανθρωπότητας λυγμός, τ' ανθρώπου η συμφορά·
στο σκότος μέσα του κρατά του νου τη διαφθορά
και την ψυχή μαυροθροεί, σαν λείπει η παιδεία
ουρλιάζουν τα θηρία·
τα έθνη στην πυρά.

Μπορεί να είν' ο άνθρωπος που έχει τα πρωτεία
κι από τον ίδιο το Θεό να έχει ευλογηθεί
μ' άδειος θα είναι πάντοτε, εάν δεν προσπαθεί
να κρατηθεί ορθόπλοος και νά βρει την ουσία
σε ουράνια συναυλία·
ηλιόφωτο σπαθί!

Τότε, μονάχα ο πόλεμος γίνεται δάσκαλός του·
και τίποτα δεν σέβεται, ούτε και τη ζωή -
μαθαίνει μόν' το είναι του να ικανοποιεί -
κι αν χάσει τις ανέσεις του χάνει το φως εμπρός του
κι ο φόβος ο εντός του
τη βία υπηρετεί.

Έτσι συμβαίνει, αν ρωγμές την αρετή χαράζουν
και της παιδείας, αν σβηστεί η χρυσάκινη ματιά
του ερέβους, αν μας οδηγεί η κάλπικη ψευτιά
τα «θέλω» και τα «επιθυμώ», στη γη, αν οργιάζουν
και στην ψυχή σταλάζουν
του ενστίκτου τη γητειά.

Εάν από τα ειρηνικά, τα χρόνια, το σχολείο
μόνο στα δικαιώματα δείχνει ειδική σπουδή·
δεν δείχνει προς την αρετή, σπρώχνει προς τη χλιδή
κι αν στην ειρήνη βασιλεύει ο πόθος, το σαρκίο
νά το, το αντηχείο!
Εισ τον Μολώχ σπονδή!

Εισ τον Μολώχ σπονδή, λοιπόν, η νέα Βαβυλωνία
μα λείπει απ' τον ορίζοντα η έρμη η αρετή
αυτή μονάχα τα κλειδιά για το ευ ζην κρατεί
κι είναι το πρώτο της σκαλί η αυτοπειθαρχία·
λιόχαρη ισορροπία
στου ήθους την ακτή!

12/6/2024

Ιωάννης Παναγάκος

«σε καιρό ειρήνης και όταν ευημερεί ο κόσμος και οι πολιτείες, οι άνθρωποι είναι ήρεμοι γιατί δεν τους πιέζουν ανάγκες φοβερές. Αλλ' όταν έρθει ο πόλεμος που φέρνει στους ανθρώπους την καθημερινή στέρηση, γίνεται δάσκαλος της βίας κι ερεθίζει τα πνεύματα του πλήθους σύμφωνα με τις καταστάσεις που δημιουργεί».

*Ιωάννης Παναγάκος, Ανώτερος Αξιωματικός ε.α. –Δάσκαλος Σκακιού – Συγγραφέας –
Ποιητής - Τηλ.210-65.24.094, 690-65.83.797*

*e-mail: ioannispanagakos@outlook.com (νέο e-mail), panioan@otenet.gr (παλαιό,
σε χρήση για λίγο ακόμα).*